

עומדים אנחנו כאן היום לפני קברה של חנה חברתנו היקרה.
"חנה ויזר", שם שהפך במרוצת הימים לשם דבר, - למי שלא מוכן להיכבד לגורלו
המר זלחם בו בעקשנות. מי שיודע לספוג מהלומה ולהתגבר עליה, מי שבזפל
-וקם, בזפל - וקם, טוב ושוב, מחונן בכוח רצון כביר.

דרך חייה של חנה כבר בצעירותה לא היתה סוגה בשושנים. אמה בפטרה כשחנה
עדיין ילדה קטנה, ומאז התחבכה בכל מיני מוסדות, והיא ואחותה לא ידעו מה
זה בית.

עם עלות הבאצים לשלטון התחילה חנה, אחותה ואביה, לזוז. מגרמניה ודרך
אנגליה הגיעה לבסוף בשנת 1935 לארץ. חנה היתה אז בת 13, - ושוב בזכוכה
לפנימיה.

בשנת 1939 הגיעה חנה אלינו, החידדה עם דב - ושבה אחת אחרי זה התחתנו.
עכשיו יכלה חנה להגשים את חלום חייה - והוא: להקים בית ומשפחה בישראל.
כולנו יודעים איזו בעלת-בית בהדרת היתה חנה נאיזה בית חם ואוהב בבתה לה,
לבעלה ולשני ילדיה.

בזמן הראשון עבדה חנה במטבח הגדול, ולמרות התנאים הקשים, מהר מאוד יצא
לה מוביטין של מבשלת מעולה.
בבית התיבוקות שבו עבדה אחר כך, הכשירו אותה גישוה האחראית והרש הבקיון
הפדבטי שלה למטפלת תיבוקות מבוקשת.

לבסוף, כאשר לא היתה מסוגלת למאמץ גופני קשה, עברה לעבוד במתפרה. גם כאן
הוכיחה את עצמה כתופרת זריזה ומוכשרת.

אך, לאט לאט בחלשה - המחלה הממארת החלה לכרסם בגופה וחנה בפלה למשכב, ממנו
כמעט לא קמה עוד.

אך כאשר הזדמנה לזו בטיעה לדרום אפריקה לביקור אצל בנה ושני בכדיה, טאליהם
התגעגעה כל כך, - קמה חנה שוב על רגליה, התגברה על חולשתה ובטעה. איש
לא האמין למראה עיניו, ואף בעיני הרופאים היה זה פלא רפואי.

עם שובה ארצה החמיר מצבה, היא בחלשה מאד, ופבלה כאבים חזקים, עד שלבסוף
המרות גאל אותה מסבל בלתי יחואר.

באנו לומר לך שלום אחרון חנה,

יהי זכרך ברוך.

דברים שנאמרו ליד הקבר

פרנצק גולדמן

8.2.1985

- 3 -

יומן הקבוצה מעין צבי מס' 1535